

Fenyőágak a háború idejéből

(Részletek)

Karácsony volt.
Ezerkilencszáznegyven. . .ben is
éppígy v o l t karácsony:
soha még így
tűzhajú angyalait egeinkre az úr nem küldte,
soha még így
embernek születettek nem bűnhődtek
s nem vezekeltek
Jaj, de pompás fa a karácsonyfal
Ágán csokoládé-ágyú, cukorral szórt harckocsi,
ezüsthású repülőgép, bombát szóró, igazi,
himbálózó kis emberkék, rajtuk tábla: áruló,
képeskönyvben Peti baba, égő várost bámuló,
vérespettyes selyemkendő, cafattá lőtt emberbendő,
agyvelőszin karika. . .
Nincs árnyéka, csak játéka:jaj, de pompás fa!

Glória-fényben, jászol szalmatörekjén
pündörödő baba-Jézus képe világolt
pince-sötétre szokott szemeken,
szelid áhitatra simultak a fogatlan ajkak,
s betlehemi barmok módjára
melegedni
egymáshoz nyomakodtak a buvók.

Az est kalapja alá szorult katona
angyalt vélt szállni, a poszton:
hazahulló vágya – míg a parancs görcse merevült
tenyerében – fohászra emelte kezét,
s az akácok vérző husával keveredten
úgy markolta sovány testét darabokra a gránát,
alvó társaival ott fektette havas veremaljra,
mert a gonoszság angyala szállt a karácsonyi égen.
„Mennyből az angyal lejött hozzátok, pásztorok. . .”

A hegyek kigyó-bozontos mellel
a völgy köldök-melegére szorítva kezük,
s kövein kuporogva, a város,
áldásra vártak,

dombra térdepelt nagykucsmás templomok
fohászos harangszava döccent a fagyon,
és a zsolozsmás orgonaszóval,
megváltót látó öregasszonyok
lopták haza göncük melegében
csodaváró hitük amulettjét.

„Ne féljeteK, mert ime nagy örömet
hirdetek nékteK, mely az egész népnek
lesz öröme, minthogy
megszületett nékteK az Udvozítötök!”

Karácsony volt.

Ezerkilencszáznegyven. . .ben is
éppígy v o l t karácsony:
s míg feltűrt gallérú falak oltalmában a gazda
gyantás fahasáb-dominókkal
engesztelte a téli fagyot,
füргеkezű feleség formálta a kamrasarok
maradék morzsáit ünnepi-szép vacsorává,
tisztaszű gyermek várta a titok felfakadását
–féltek.

Mint a kuvasz, odujukba szorultan,
pengő idegekkel
vártak a mindig-várt, soha-még-nem-látott
idegenre,
a Megváltóra

Féltek, ittmaradott Lút-nemzetség,
és odakünn, a fagyott utakon
Szodoma népének utolsó csapata bukdácsolt
a lehorgadt Napnak utána.

Karácsony volt,
és mit az első gondolat óta remélt, a/ csodát
meghozta az este:
roppanó ajtón át, szikrázva a fagy nyálától,
csillag-homlokkal jött, emberforma
szóval az ajkán,

és a varázsból eszmélés pillanatában,
iszákjában a szépteritős vacsorával
már valahol Berlin közelében
húzta szemébe a szörmesisak peremét,
hirdette igéi kemény igazát,
és milliányi csorda-pásztorok, falba lapult bátrak,
körüllálkodva a jászol már üres öblét,
egymásra szorult szemmel tanakodtak,
merre tovább. . .